

Των ονείρων

Τι σημασία έχει τώρα αν ήσαν γνήσια ή κάλπικα
τα φλουριά που βρήκες στον ύπνο σου
αφού ξύπνησες κι αναστέναξες; Άλλωστε
φλουριά πια στο δρόμο δεν πέφτουν, σεντούκια πια στο κατώϊ δεν υπάρχουν...

Τι σημασία έχει, αν στον ύπνο σου, στο δάσος περπατώντας χάθηκες
αγωνία κι ιδρώτας αν σε τύλιγαν
αν το δρόμο να βρεις θα προλάβαινες,
ή στο δάσος τη νύχτα θα πέρανες
αφού τ' όνειρο κόπηκε; Και θυμήθηκες:
τ' αδιέξοδα είν' από μέσα σου, πως στο τέλος προφταίνεις. Θυμήθηκες:
δεν περπατά κανείς σ' αυτό τον κόσμο σε πυκνά και μεγάλα δάση μόνος...

Τι σημασία έχει πια σαν πουλί κι αν πετούσες στον ύπνο σου
πόσο εξαίσια ήταν κι ανάλαφρα
χωρίς κόπο ψηλά να πορεύεσαι,
από τόσο ψηλά να κοιτάζεις
αφού τούτο τελείωσ' απότομα
και στον κόσμο είσαι πάλι, όπου οι άνθρωποι
έχουν βάρος, από κάτω κοιτάζουν προς τα ύψη,
τα όρη ποθούνε
σκαρφαλώνουν με κόπο, έχουν βάρος
μα δεν είναι πουλιά, ούτε αγγέλοι...

Σημασία έχει μόνον αν πρόλαβες
να πεις “ήμαρτον” σ' έναν που πίκρανες,
μην τις χάσεις ψυχές που αδικήσες,
μην αργήσεις για πλέρια εξήγηση,
γιατί μόνο η μάνα, αν την πλήγωσες
θα σκεφτεί “δεν πειράζει, το ξέχασα”
θα είναι σίγουρη πάντα: “δεν το 'θελες,
του θυμού ήταν τα λόγια κι οι πράξεις σου”
και συγχώρεση δίνει από μόνη της.

Όσα έχουν σημασία ας προλάβουμε.

M. Τσελίκας